

JURY KONKURSU NA RZEźBĘ W HOŁDZIE POLSKIM ARTYSTOM BALETU

Rektor Akademii Sztuk Pięknych

prof. Adam Myjak

Prezes Fundacji Sztuki Tańca

Bożena Kociołkowska

Wiceprezes Okręgu Warszawskiego Związku Polskich Artystów Plastyków

Tomasz Awdziejczyk

Sekretarz Generalny Polskiej Komisji ds. UNESCO

prof. Sławomir Ratajski

Kierownik Muzeum Teatralnego

dr Andrzej Kruczyński

Wicedyrektor Stołecznego Konserwatora Zabytków

Małgorzata Gmiter

Członek Zarządu Okręgu Warszawskiego Związku Polskich Artystów Plastyków – rzeźbiarz

Majid Jammoul

Jury Konkursu pod przewodnictwem prof. Adama Myjaka przyznało następujące nagrody regulaminowe:

II nagroda

Zbigniew Stanuch Tancerka

II nagroda

Czesław Kozanowski Tańcząca

III nagroda

Norbert Sarnecki Ruch

III nagroda

Karol Badya Tańcząca Nike

III nagroda

Piotr Rzczkowski Bez tytułu

Wyróżnienia

Edward Łagowski Wzlot

Piotr Rzczkowski Pas de deux

Marek i Aleksandra Biedka Baletnica

Bronisław Kubica Amfora

Anna Wszyndybył Duet

W konkursie poddano ocenie 56 projektów.

Partnerzy projektu:

Patronat:

Na okładce: akwarela Tadeusza Zlamala
Wydawca: Teatr Wielki - Opera Narodowa, Warszawa 2013.
Druk: DWO. Nakład: 1000 egz. (druk bezpłatny)

W HOŁDZIE POLSKIM ARTYSTOM BALETU

 Fundacja Sztuki Tańca
The Art of Dance Foundation

Piotr Rzeczkowski *Bez tytułu*

Czesław Kozanowski *Tańcząca*

Norbert Sarnecki *Ruch*

Szanowni Państwo,

Istota tańca polega na tym, by wiernie wyrażał i przedstawiał nasze przeżycia duchowe i plastyczne, uzmysławiał to, co jest dla nas tajemnicze. Taniec ma większą różnorodność form, bogatszą skalę wyrazu i pozwala na nieskończoną ilość odcieni. Taniec spokrewniony jest z malarstwem i rzeźbą, bo i on stara się o uzewnętrznienie pięknych form. Żadna stała forma tańca nie może być raz na zawsze przyjęta.

Lukian z Samosate, *Dialogi o tańcu* (II w. n.e.)

TEATR WIELKI
OPERA
NARODOWA

POLSKI
BALET
NARODOWY

Wspaniały gmach Teatru Wielkiego zawsze był wspólnym domem dramatu, opery i baletu. W 1833 roku wszystkie trzy zespoły przeniósł się tu z Placu Krasińskich, by kontynuować swoją twórczość zapoczątkowaną w Warszawie już wcześniej. Przez całe lata dzieliły one nową siedzibę niezależnie od siebie i na równych prawach. I tak jest ponownie.

Przed frontem Teatru Wielkiego stoją pomniki Wojciecha Bogusławskiego i Stanisława Moniuszki, oba dłuta Jana Szczepkowskiego. Spizłowi ojcowie Teatru Narodowego i Opery Narodowej trwają tam do dziś jako budowniczy i strażnicy wielkiej polskiej tradycji teatralnej i operowej. Zapomniano jednak o trzecim jej filarze – o balecie, który w Teatrze Wielkim tworzył, rozwijał się i osiągał świetność porównywalną z operą i dramatem.

Inicjatywa prezesa Fundacji Sztuki Tańca, pani Bożeny Kociolkowskiej, przy społecznym wsparciu ma szansę wypełnić tę lukę w wizerunku najcenniejszego polskiego kompleksu teatralnego. Na wzór planowanej jeszcze przez Antonio Corazziego rzeźby Kwadrygi Apollina, która po wielu latach zwińczyła wreszcie fasadę Teatru Wielkiego z inicjatywy dyrektora Waldemara Dąbrowskiego.

Zakończony został międzynarodowy konkurs na rzeźbę w hołdzie polskim artystom baletu. Nie dokonano jeszcze ostatecznego wyboru tej, która stanie obok Teatru Wielkiego od strony ulicy Moliera. Ale konkursowe projekty możemy już oglądać na wystawie. Według założeń pomysłodawców rzeźba ma być hołdem dla wszystkich pokoleń artystów naszej sztuki tańca. Skoro tak, to nie ma lepszego pomysłu na ich upamiętnienie. Wszak tancerz jest rzeźbą w ruchu – jak celnie zauważył Maurice Béjart. To złota myśl, pod którą mogę się jedynie podpisać.

Krzysztof Pastor
Dyrektor Polskiego Baletu Narodowego

Zbigniew Stanuch *Tancerka*
Karol Badyna *Tańcząca Nike*

Warszawa, stolica Polski, posiadająca przepiękne dzieła architektury świeckiej i sakralnej oraz kilkadziesiąt pomników dedykowanych wielkim Polakom i ważnym wydarzeniom historycznym, nie ma do dnia dzisiejszego pomnika-rzeźby poświęconego polskim artystom baletu. Taniec nie miał okazji sięgnąć cokołu ani w Warszawie, ani w Polsce, tak jak to się stało w innych krajach Europy.

Pierwszy polski balet powstał za czasów Stanisława Augusta. Król ten cieszył się sławą gorliwego protektora sztuki baletowej i w 1785 roku założył zespół Tancerzy Jego Królewskiej Mości. Od tamtego czasu minęły wieki, a mecenatem sztuki tańca nadal pozostaje państwo. Taniec w Polsce ma wielowiekową tradycję, a teatr baletowy dzięki jego twórcom osiągnął swój obecny kształt. Balet nie jest zwykłą rozrywką, popisami ładnych tancerek i zgrabnych tancerzy w efektownych kostiumach, lecz zaspokojeniem potrzeb serca i wyobraźni. Jest sztuką, która intryguje, wzrusza i uczy, za którą stoją rzesze tancerzy, choreografów i pedagogów. Dziś kolejne pokolenia tancerzy obdarowują swoim talentem naszą kulturę, a za granicę rozstawiają polską sztukę tańca. Ze względu na unikatową wartość, niektóre rodzaje tańca są wpisane na listę Dziedzictwa Niematerialnego UNESCO.

To pierwszy taki projekt w historii polskiego baletu. Jest to inicjatywa poświęcona jednej z najstarszych i najpiękniejszych form ekspresji w sztuce, obecnej we wszystkich kulturach. Rzeźba *W hołdzie polskim artystom baletu* jest wyrazem uznania dla wielu pokoleń polskich artystów tej dziedziny sztuki. Mamy nadzieję, że powstanie dzieło godne tradycji i miejsca. Tej inicjatywy podjęła się Fundacja Sztuki Tańca, której udało się pozyskać wielu sprzymierzeńców. Powołany został Społeczny i Honorowy Komitet, do którego zostali zaproszeni wybitni ludzie świata kultury. Ogłoszono konkurs na rzeźbę.

Naszym głównym partnerem jest Teatr Wielki - Opera Narodowa, który wyraził zgodę na ustawienie rzeźby przy ul. Moliera, w miejscu, gdzie prawie naprzeciw znajduje się szkoła baletowa im. Romana Turczynowicza, od lat kuźnia całych pokoleń znakomitych tancerzy. Drugim naszym partnerem merytorycznym jest Okręg Warszawski Związku Polskich Artystów Plastyków, który wspomagał nas w czasie ogłaszania konkursu i jego realizacji. Wierzmy, że konkurs wyłoni projekt na rzeźbę wybitną, nietuzinkową, która usytuowana przy gmachu Teatru Wielkiego - Opery Narodowej, stanie się miejscem zachwyty artystów, warszawiaków i odwiedzających Warszawę gości.

Uroczyste odsłonięcie rzeźby zaplanowaliśmy na 29 kwietnia 2014 roku, kiedy to na całym świecie obchodzony jest Międzynarodowy Dzień Tańca. Jednak realizacja tego projektu będzie przede wszystkim zależeć od wielkich serc darczyńców i sponsorów. Motto naszego konkursu brzmi: „Taniec żyje jak wiatr w czasie terazniejszego. Jak wielka to sztuka uchwycić ją, a nie pozwolić, aby znieruchomiła”.

Wszystkim zaangażowanym w realizację tego wyjątkowego projektu składam serdeczne podziękowania, życzę wielu sukcesów i satysfakcji.

Bożena Kociolkowska
Prezes Fundacji Sztuki Tańca